

KAPITOLA 1

Všechny bytosti začínají svůj život s nadějí a ambicemi. Mezi těmito ambicemi je touha, aby k cílům vedla přímá cesta.

Tak je tomu jen zřídka. Možná vůbec nikdy.

Někdy jsou zvraty řízeny vůlí jedince, jak se postupem času mění jeho myšlenky a cíle. Ale většinou jsou v rukách vnějších sil.

Tak tomu bylo i se mnou. Ta vzpomínka je živá a neposkrvněná časem: pět admirálů vstávajících ze židlí, když mě přivádějí do místnosti. Rozhodnutí Ascendence padlo a oni jsou tu, aby ho vynesli.

Nikdo z nich z toho rozhodnutí nemá radost. Vidím jim to ve tvářích. Ale jsou to důstojníci a slouží Chissům. Svě rozkazy vykonají. Už jen protokol to vyžaduje.

Je to tak, jak jsem čekal.

Vyhnanství.

Byla už vybrána planeta. Aristokra nashromáždí vybavení nezbytné k tomu, aby se samota neproměnila ve smrt způsobenou dravci nebo živly.

Odvádějí mě. Má cesta se opět stočila.

Kam povede, to nemohu tušit.

Chatrč byla malá, na první pohled vyrobená z místních materiálů, a stála uprostřed lesní mýtiny. Obklopovalo ji osm vysokých kvádrových beden se dvěma různými sadami znaků. „Takže,“ prohlásil kapitán Voss Parck, „kvůli *tomuhle* jste mě táhnul ze *Strikefastu* až sem dolů?“

„Ano, kapitáne,“ odpověděl plukovník Mosh Barris kysele. „Ukázalo se, že možná máme problém. Vidíte ty znaky?“

„Jistě,“ odvětil Parck. „Bogolanské písmo, ne?“

„Je to bogolanské písmo, ale ne bogolanština,“ upřesnil Barris. „Překladačtší droidi si s tím nevědí rady. A dva energetické generátory za chatrčí neodpovídají žádnému imperiálnímu výrobku.“

Kadet první třídy Eli Vanto stál opodál a sledoval svého kapitána a vrchního velitele vojáků na *Strikefastu*, jak diskutují o tajemném obydlí, které našli na tomto bezejmenném světě. Snažil se na sebe neupozorňovat.

A uvažoval, co tu vlastně dělá.

Nikdo z ostatních deseti kadetů Myomarské akademie nedostal rozkaz letět dolů s Parckovým raketoplánem. Eli se nijak zvlášť nevyznal v neznámých artefaktech nebo technice. Kromě toho planetární zkušenosti nepotřeboval – měl se stát zásobovacím důstojníkem. Nebyl důvod ho vybírat.

„Kadete Vanto?“ oslovil ho Barris.

Eli zahnal všechny spekulace. „Ano, plukovníku?“

„Droidi říkají, že existuje půl tuctu obchodních jazyků, které využívají bogolanské písmo. Vy jste náš expert na zdejší obskurní jazyky.“ Pokynul k bednám. „Nuže?“

Eli přistoupil blíž a trochu se zamračil. Tak *proto* byl tady. Vyrostl na planetě Lysatra v Divokém vesmíru v těsné blízkosti takzvaných Neznámých oblastí. Převážná společnost jeho rodiny operovala hlavně na domovské planetě a v blízkém okolí, ale měla dost zakázek i v Neznámých oblastech, a Eli proto ovládal několik místních obchodních jazyků.

Ale to z něj sotva dělalo experta.

„Mohla by to být varianta sybištiny, pane,“ řekl. „Některá slova jsou mi povědomá a syntax je správná. Ale není to standard.“

Barris si odfrkl. „Těžko si představit *standard* pro jazyk tak bezvýznamný, že se s ním neobtěžují ani droidi.“

Eli neodpověděl. Sybiština byla ve skutečnosti dokonale definovaným a nesmírně užitečným jazykem. To národy, které ji používaly, a planety, na kterých žily, byly bezvýznamné.

„Takže říkáte, že z toho něco přechtete?“ pobídl ho Parck.

„Ano, pane. Většinou to vypadá jako přepravní informace a jméno společnosti, která dodala obsah. Také krátké prohlášení o velikosti a účtyhodnosti té společnosti.“

„Cože, oni vyrývají reklamy přímo na své přepravní bedny?“ otázal se Barris.

„Ano, pane. V těchto končinách to dělá spousta malých firem.“

„Ale nepoznáváte jméno společnosti, předpokládám?“ zeptal se Parck.

„Ne, pane. Myslím, že to je Red Bye nebo Redder Bye. Nejspíš jméno majitele.“

Parck přikývl. „Podíváme se, jestli je něco v našich záznamech. Co to druhé písmo?“

„Promiňte, pane,“ řekl Eli. „Nikdy předtím jsem ho neviděl.“

„Úžasně,“ zabručel Barris. „Takže buď je to pašerácká základna, nebo trosečnický tábor po ztroskotané lodi a pořád spadá pod protokoly ND.“

Eli sebou trhl. Protokoly pro styk s neznámými druhy byly přežitkem slavných dnů Republiky, kdy byly nové druhy objevovány každý druhý týden a Senát je všechny chtěl kontaktovat a studovat. Moderní Imperiální loďstvo nemělo podobné záležitosti v popisu práce, ještě menší zájem mělo se o ně starat a vrchní velení to často opakovalo.

Na akademii se proslýchalo, že císař Palpatine pracoval na tom, aby byly protokoly zrušeny. Ale v tuto chvíli stále patřily mezi standardní rozkazy a podporovalo je příliš mnoho senátorů.

Což znamenalo překážku v rozvrhu *Strikefastu*. Lodní důstojníci a posádka nebyli vůbec nadšeni, že se jim pod nohy plete banda kade-tů, a Eli věděl, že se nemohou dočkat, až je vysadí zpátky na Myomar. Tohle tu šťastnou chvíli oddálilo přinejmenším o několik dní.

„Souhlasím,“ řekl Parck. „Dobře. Ať si vaši vojáci udělají pohodlí a já sem zatím pošlu tým na technickou analýzu. Dávejte pozor pro případ, že se ti vaši pašeráci nebo trosečníci vrátí.“

„Ano, pane.“ Barrisův komlink zapípal a plukovník ho zvedl. „Barris.“

„Tady major Wyan z místa havárie, plukovníku,“ ozval se upjatý hlas. „Nerad vás ruším, ale myslím, že byste se na tohle měl podívat.“

Eli se zamračil. O žádné havárii neslyšel. „Měli jsme *havárii*, pane?“ zeptal se.

„Jeden z V-wingů se zřítíl,“ řekl Parck a kývl přes mýtinu směrem, kde vzdálené světlo problikávalo mezi stromy skrz cáry večerní mlhy.

Eli mlčky přikývl. Všiml si světel už předtím, ale předpokládal, že to je jen další část Barrisova průzkumného týmu.

„Hned tam budu,“ řekl Barris. „S vaším dovolením, kapitáne?“

„Do toho,“ odvětil Parck. „Zůstanu tu s kadetem Vantem a uvidím, co dalšího nám může říct o těch nápisech na bednách.“

Eli už skoro končil, když se Barris vrátil spolu s vojákem flotily v černé přilbě a uniformě a s sebou přinesli leteckou kombinézu pilota V-wingu.

Kombinézu vycpanou trávou, listím a podivně páchnoucími červenými bobulemi.

„Co je to?“ chtěl vědět Parck.

„Tohle jsme našli u místa havárie,“ odpověděl Barris chmurně, když kombinézu položili před kapitána. „Tělo je pryč. Nezbylo nic než tohle – tohle –“ Mávl rukou.

„Strašák,“ zamumlal Eli.

Parck po něm střelil ostrým pohledem. „Tohle tady *vy venku* děláte?“

„Někteří farmáři stále používají strašáky na odhánění ptáků od jejich obilí,“ řekl Eli s rudnoucí tváří. *Vy venku*. Parck podléhal předsudkům Světů Jádra. „Také se používají při slavnostech a průvodech.“

Parck se vrátil k Barrisovi. „Pilota jste hledali?“

„Zatím ne, pane,“ odpověděl plukovník. „Nařídil jsem rozmístění obranného perimetru kolem chaty a posílám dolů další četvu vojáků.“

„Dobře,“ řekl Parck. „Jakmile tu budou, rozšířte pátrání a najděte tělo.“

„Ano, pane. Ovšem možná bychom měli počkat do rána.“

„Vaši vojáci se bojí tmy?“

„Ne, pane,“ odpověděl Barris upjatě. „To jen kvůli tomu, co jsme našli v nouzovém balíčku V-wingu. Blaster, náhradní energetické články a třaskavé granáty jsou pryč.“

Parck zkrivil rty. „Ozbrojení primitivové. Úžasně. No dobrá. Pátrejte až do tmy a pak pokračujte ráno.“

„Můžeme pátrat celou noc, jestli si přejete.“

Parck zavrtěl hlavou. „V neznámém terénu se potmě obtížně orientuje. Už jsem viděl dost nočních hlídek, které ztratily orientaci a začaly panikařit nebo střílet jedna po druhé. A ta mlha, co se zvedá, to jen zhorší. Budeme pokračovat ve sledování ze vzduchu, ale vaši vojáci udělají lépe, když do rozbřesku zůstanou v táboře.“

„Ano, pane,“ přikývl Barris. „Ten, kdo vzal granáty, možná bude dost ohleduplný na to, aby se vyhodil do vzduchu sám a dřív, než se k nám dostane.“

„Možná.“ Parck pohlédl k temnějícímu nebi. „Vrátím se na loď a postarám se o plošnější krytí.“ Sklonil zrak k Elimu. „Kadete, vy tady zůstanete s týmem plukovníka Barrise. Prostudujte to obydlí a hledejte další nápisy. Čím dřív zjistíme všechno, co se dá, tím dřív budeme moct odletět.“

* * *

Když Barrisovi muži dotvořili perimetr, byla už téměř úplná tma. Technický tým si postavil laboratorní stůl chráněný průhlednou stříškou, kde mohl studovat trávu a listí z letecké kombinézy. Se svou prací začal zrovna ve chvíli, kdy se z lesa vrátil major Wyan s pátrací skupinou. S prázdnýma rukama.

Tělo pilota V-wingu tedy nenašli. Přesto se nezdálo, že by někdo z jeho týmu byl zraněn nebo zabit. S granáty a zbraněmi v rukou primitivů nebo trosečníků neznámého druhu to Eli v duchu považoval za remízu.

„Tak tohle bylo v té kombinéze?“ zeptal se Wyan a přistoupil k Barrisovi, který přihlížel, jak dva technici vykládají útroby strašáka na stůl.

„Ano,“ odvětil Barris. Vítr zrovna změnil směr a Eli zachytil závan zvláštního pachu, který cítil už předtím. Nejspíš z bobulí, které technici rozdrtili kvůli analýze. „Zatím to vypadá na zdejší rostlinstvo. Možná že to celé byl nějaký náboženský rituál –“

A bez varování se za nimi zablesklo a zaznělo zahřmění exploze.

„Kryjte se!“ křikl Barris, otočil se, klesl na jedno koleno a vytasil blaster. Eli padl na zem vedle jedné z velkých beden a opatrně zpoza ní vykoukl. V půli cesty k okraji mýtiny doutnal kus trávníku po výbuchu; za ním vojáci flotily utíkali k nejbližší části obranné linie, blastery tasené a připravené. Někdo zapnul světlo a jasné světlo propátrávalo

les a osvětlovalo mlhu plující mezi stromy. Eli pohledem sledoval kruh světla a hledal stopy po nepříteli, který na ně zaútočil –

A v té chvíli zahlédl, jak druhá exploze srazila Barrise na tvář.

„Plukovníku!“ vykřikl Wyan.

„Jsem v pořádku,“ zavolal Barris nazpět. Sbírká travin a listů na výkumném stole za ním jasně hořela a samotný stůl byl výbuchem napůl překocený. Na jeho druhé straně se dvojice techniků otřeseně zvedala na všechny čtyři. Eli tiše zaklel, zůstal ležet a čekal nevyhnutelnou třetí explozi.

K nevyhnutelnému nedošlo. Slyšel, jak vojáci na perimetru jeden za druhým podávají Barrisovi hlášení a potvrzují, že obrana je zabezpečena. Wyan podnikl průzkum lesa do hloubky dvaceti metrů od mýtiny a oznámil, že neznámí útočníci uprchli.

Ačkoli ani předtím zjevně nikdo nic neviděl, skutečnost, že tomu tak nebylo ani teď, nepřipadala Elimu příliš uklidňující.

Samotné exploze byly stejnou záhadou.

„Rozhodně to nebyly třaskavé granáty,“ řekl Wyan. „Nemají zdaleka takovou sílu. Podle mě to nejspíš byly blasterové energetické články s vytaženými pojistnými kolíčky.“

„To nezní jako něco, na co by přišel nějaký ‚divoch‘,“ zamračil se Eli.

„Skvělá dedukce,“ opáčil Wyan sarkasticky. „Plukovník Barris si myslí, že se vrátil náš trosečník.“ Pokynul k chatě. „Nezavolal jsem vás kvůli vašemu názoru na naši taktickou situaci. Zavolal jsem vás, abyste mi řekl, jestli jste v chatě nebo bednách nenašel něco, co by nám prozradilo víc o jeho podobě nebo technické úrovni.“

„Nic moc, pane,“ odpověděl Eli. „Z tvaru postele a jídelního náčiní to je pravděpodobně humanoid. Ale nic víc tu opravdu není.“

„Co energetické generátory? Musí mít nějaké technické znalosti, aby je udržoval, nebo ne?“

„Ne nezbytně. Jsou z velké části automatizované.“

Wyan se zamračil do noci. „Tak proč ten útok?“ zamumlal pro sebe. „A proč tak slabý? Jestli je dost chytrý na to, aby našel pojistky, dokázal by odpálit i granát.“

„Možná se nás snaží zastrašit, aniž by si zničil domov,“ nadhodil Eli.

Wyan mu věnoval ostrý pohled a snad se chystal zopakovat své varování, aby nenabízel vojenské rady. Ale neudělal to. Možná si vzpomněl,

že Eli měl s těmito zaostalými končinami galaxie zkušenosti. „A jak se dostal do tábora?“

U Eliho nohou se ozval tichý šelest. Vylekal se, ale byl to jen nějaký malý tvor pelášící v trávě. „Možná články mrštil katapultem nebo něčím takovým.“

Wyan pozvedl obočí. „Skrz zastřešovací fólii?“

Eli se zašklebil a pohlédl na stále ještě kouřící masu spálené trávy. Ne, samozřejmě že ne – mrštěná výbušnina by se od střechy odrazila a nikdy by se ke stolu nedostala. To od něj bylo hloupé. „Myslím, že ne, pane.“

„Myslíte, že ne, pane,“ zopakoval Wyan sarkasticky. „Díky, kadete. Vraťte se ke své práci a tentokrát najděte něco užitečného.“

„Ano, pane.“

„Majore?“ zavolal Barris krácející přes mýtinu.

„Pane?“ obrátil se k němu Wyan.

„Kapitán posílá nějaké V-wingy pro rojnicový průzkum,“ sdělil mu plukovník. „Mezitím si vezměte oddíl a umístěte na perimetr nějaké světlomety – chci, aby byl okraj lesa osvětlený jako vnitřek jiskrového modulu. Potom nastavte polokulovou senzorovou clonu na maximum. Nechci, aby se sem dostaly další výbušniny, aniž bychom alespoň věděli, že se blíží.“

Wyanova odpověď zanikla v náhlém řevu páru V-wingů, který přeletěl nad stromy. „Cože?“ zeptal se Barris.

„Připomínal jsem plukovníkovi, že tu poletuje dost ptáků,“ opakoval Wyan. „Také tu jsou malá přízemní zvířata – před minutou jsem si málem zvrtil kotník, když jsem na jedno šlápl. Jestli nastavíme senzorovou clonu příliš citlivou, budou nám tu alarmy drnčet celou noc.“

„Dobrá, na maximum tedy ne. Prostě dejte ta světla –“

A najednou, přímo před nimi, ozářila siluety stromů ohnivá koule vybuchující někde v dálce. „Co se –?“ štěkl Wyan.

„Havárie V-wingu!“ křikl Barris a popadl komlink. „Záchraný tým do transportéru. Hned!“

* * *

Alespoň že tentokrát pilotovo tělo neodnesli. To naneštěstí neplatilo o jeho blasteru, energetických člancích a traskavých granátech.

A začaly se šířit poplašné řeči a spekulace.

Eli byl stranou většiny tichých diskusí a pracoval v trosečnickové chatrči. Ale sem tam přišli technici pro něco k analýze. Obvykle hodně mluvili, dělili se o své myšlenky a předstírali, že se ničeho nebojí.

Ale báli se.

Stejně tak i Eli.

Světlomety ozařující okraj lesa zabránily dalším útokům, ale hejna hmyzu a nočních ptáků, které světlo přilákalo, byla stejně znervózňující. V-wingy přelétávající po obloze jim dodávaly iluzi bezpečí a ochrany, ale Eli ztuhl pokaždé, když nad ním některý přeletěl, a uvažoval, jestli i tenhle nebude sražen z oblohy.

A nad tím vším se vznášelo *proč*.

Proč se to dělo? Snažil se někdo imperiály odehnat? Snažil se jim zabránit v odletu nebo je vodit v kruzích? Nebo, a to bylo nejhorsí, to byla nějaká děsivá hra?

A byla trávou nacpaná kombinéza lstí, odvedením pozornosti, nebo jen nějakým domorodým rituálem?

Alespoň tato otázka byla zodpovězena. Okolo půlnoci, po konzultaci s kapitánem Parckem přes komunikátor, Barris nařídil, aby byla vypchaná kombinéza důkladně prohlédnuta.

Teprve potom zjistili, že v přílbě chybí komlink.

„Mazaní hadi,“ zavrčel Barris, když se Eli ke konverzaci přiblížil. „Co ten druhý?“

„Komlink tam stále je,“ potvrdil Wyan, který nakukoval do přílby druhého havarovaného pilota. „Asi neměli čas ho vyndat.“

„Nebo se jen neobtěžovali,“ opáčil Barris.

„Protože už dokážou naši komunikaci odposlouchávat?“

„Přesně,“ řekl Barris. „No, s tím je konec. Zavolejte *Strikefast* a nechte ten okruh odpojit.“

„Ano, pane.“

Barris stočil pohled k Elimu. „Máte co dodat, kadete? Nebo jste taky jen odposlouchával?“

„Ano, pane. Chci říct, ne, pane. Chtěl jsem ohlásit, že jsem mezi vnitřní a vnější schránkou jedné bedny našel pár mincí s datem počátku klonových válek. Takže to vypadá, že tu náš trosečník byl přinejmenším tak dlouho –“

„Počkejte,“ zarazil ho Barris. „*Mince?*“

„Mnoho zdejších přepravců dává do svých beden nově vyražené mince nízkých hodnot,“ vysvětloval Eli. „Dělají to pro štěstí a také proto, aby se nedala zfalšovat data na lodních seznamech. Vždy, když se jim bedna vrátí, staré mince vyberou a vloží nové.“

„Takže za předpokladu, že trosečník dostal nové bedny, to znamená, že tu je už několik let,“ zamyslel se Wyan. „To by mohlo vysvětlovat něco z jeho chování.“

„Mně tedy ne,“ mínil Barris. „Jestli se jen potřebuje vrátit do civilizace, proč prostě nevyjde z lesa a nepožádá o to?“

„Možná byl na útěku, když tu ztroskotal,“ nadhodil Wyan. „Nebo sem možná přišel dobrovolně a prostě chce, abychom vypadli.“

„V tom případě ho zklameme. Dobře, kadete, hledejte dál. Chcete přidělit technika, aby vám pomohl?“

„Není tam tolik místa, pane. Nejspíš bychom se jeden druhému pletli do cesty.“

„Tak zpátky do práce,“ řekl Barris. „Dřív nebo později našemu příteli dojde štěstí. Až to nastane, budeme připraveni.“

* * *

Vojáci flotily hlídkující na perimetru té noci utrpěli pět ztrát. Tři z nich padli rukou neviditelného nepřítele a jejich těla nebo hlavy byly roztrhány třaskavými granáty. Nikdo nic neviděl ani před útokem, ani po něm. Zbylí dva mrtví byli omylem zastřeleni vlastními nervózními spolubojovníky, kteří si je ve tmě a mlze spletli s útočníky.

Barris seděl u komlinku se *Strikefastem* už od prvních ranních paprsků. Než slunce dokončilo rozpouštění noční mlhy, dorazily dva oddíly stormtrooperů. Promluvili si s Barrisem a s blasty připravenými na hrudích spěšně vyrazili do lesa.

Eli osobně pochyboval, že budou mít v hledání tajemného útočníka větší štěstí než Barrisovi vlastní vojáci. Ale musel přiznat, že přítomnost bojovníků v bílých zbrojích s sebou přinesla vítané zvýšení morálky.

Rozebíral poslední bednu a hledal další mince, když odněkud zvenčí zaslechl tiché, ale pronikavé ječení následované výkřiky a kletbami.

Všeobecný poplach? Popadl komlink a zapnul ho.

A stejně rychle ho zase vypnul a držel ho od sebe co nejdál, jak mu venkovní ječet vybuchl v uších.

Někdo jim rušil komlinky.

„Plná pohotovost!“ slyšel Barrise křičet přes mýtinu. „Všem vojákům, plná pohotovost. Majore Wyane, kde jste?“

Eli vyběhl zpoza chaty, kde ho málem převálcovala vojačka flotily mířící na perimetr. Ženina tvář byla pod těžkou černou přílbou popelavá, výraz ponurý a uniforma zaprášená. Eli Barrise spatřil ve chvíli, kdy k němu dorazil Wyan. „Všechny komlinkové kanály jsou pryč, pane,“ hlásil Wyan.

„Já vím,“ zavrčel Barris. „Co je moc, to je moc. Tam venku je osmáct stormtrooperů, kteří prohrabávají křoví – pošlete nějaké vojáky flotily, aby je odvolali. Stahujeme se.“

„Odlétáme, pane?“

„Máte námitky?“

„Ne, pane. Ale co s tímhle?“ ukázal Wyan palcem k chatrči. „Protokoly vyžadují, abychom ji prostudovali.“

Barris na chatu pár vteřin upřeně hleděl. Pak se jeho tvář rozjasnila. „Ale nevyžadují, abychom ji prostudovali *tady*. Bereme ji s sebou.“

Wyanovi poklesla čelist. „Na *Strikefast*?“

„Proč ne?“ opáčil Barris, jako by se stále rozmýšlel. „V transportéru pro to všechno máme místa dost. Řekněte technikům, ať vezmou těžké repulzory a dají se do toho.“

Wyan na domek vrhl očividně nenadšený pohled. „Ano, pane.“

„A řekněte jim, ať sebou hodí,“ zavolal Barris za majorem, který už spěchal pryč. „Jediný důvod k rušení komlinků je ten, že se připravují na velký útok.“

Eli se přitiskl k chatě a pohlédl k lesu. Neviděl tam žádné číhající nepřátele. Ale ty dosud neviděl nikdo.

O tři minuty později do tábora dorazila jednotka vojáků a techniků s pochmurnými výrazy a začala ke generátorům a skladovacím bednám připevňovat repulzorové zvedáky. Jeden z techniků zůstal u Eliho a ostatní zatím přesouvali svou kořist do transportéru. Dvojice studovala exteriér chatrče a radila se, kam zvedáky umístit, aby se budova nepoškodila.

Stále proceduru rozebírali, když v odpověď na Barrisův rozkaz začali z lesa vycházet první stormtroopeři. Rušení pokračovalo, zatímco se zbytek vojáků vmísil do tábora a obrátil se k lesu v obranné formaci, aby odvrátil útok, o kterém všichni věděli, že přijde.

Až na to, že nepřišel. Po Barrisem stanovené půlhodině byl tábor sbalený na palubě transportéru a celá skupina připravena k odletu.

Byl tu jen malý háček. Jeden z osmnácti stormtrooperů chyběl.

„Jak to myslíte, nezcvěstný?“ dožadoval se Barris hlasem, který se nesl téměř přes celou mýtinu, zatímco se tři stormtrooperi chystali znovu vyrazit do lesa. „Jak může být stormtrooper *nezcvěstný*?“

„Nevím, pane,“ řekl Wyan a rozhlédl se. „Ale máte pravdu. Čím dřív se odsud dostaneme, tím líp.“

„K čertu, jasně že mám pravdu. A dost, majore. Nechte do transportéru nastoupit techniky a pak ve standardní formaci zadního voje vaše vojáky.“

„Co stormtrooperi?“ zeptal se Wyan.

„Ti mají vlastní výsadkový člun,“ odušil Barris. „Můžou tady zůstat a prohledávat křoví, jak je jim libo. My odlétáme, jakmile budou všichni na palubě.“

Eli na víc nečekal. Barrisovy rozkazy ho sice konkrétně nezmiňovaly, ale byl víc technik než voják. Dostatečně. Otočil se k transportéru.

A zarazil se. Jeden ze stormtrooperů stál ve strnulém pozoru hned vedle vstupního průlezu, zbraň připravenou na hrudi. Jestli bude mít výhrady ohledně Barrisova rozkazu, aby ho i s kamarády nechali tady...

Bez jakéhokoli varování stormtrooper najednou zmizel v děsivé explozi.

Eli v okamžiku ležel na zemi. „Poplach!“ slyšel někoho rvát a vzápětí ten hlas zanikl ve zvonění, které mu znělo v uších. Hrstka vojáků se rozběhla k lesu, ale Eli netušil, jestli jdou najisto, nebo jenom doufají, že na útočníka narazí náhodou. Pohlédl zpět na transportér –

Dech mu uvázl v hrdle. Kouř z výbuchu se už rozptyloval a odhalil, že samotná loď utrpěla jen minimální škody. Většinou kosmetické. Nic, co by mohlo narušit let nebo celistvost trupu. Stormtrooperova zbroj, už ne čistě bílá, se v malém okruhu povalovala po kouscích kolem místa, kde muž předtím stál.

Zbroj byla všechno, co zbylo. Samotné tělo bylo pryč.

„Ne,“ slyšel Eli svůj hlas. To nebylo možné. Výbuch, který lodi způsobil tak malé škody, nemohl v žádném případě kompletně vypařit celé tělo. Zvlášť když neudělal to samé se zbrojí, která ho zakrývala.

Jeho pohled zachytil vlevo nějaký pohyb. Na mýtinu přicházeli tři stormtrooperi, kteří se vypravili pro svého ztraceného druha. Opravdu ho našli.

Nebo alespoň to, co z něj zbylo.

* * *

Eli napůl čekal, že transportér a výsadkový člun budou při vzletu napadeny. Ale žádné rakety, laserové pulzy ani katapultované granáty je nenásledovaly. K Eliho úlevě se brzy ocitli v hangáru *Strikefastu*.

Muži jeden po druhém vystupovali. U průlezu čekal kapitán Parck. „Plukovníku,“ kývl chmurně na Barrise, který vyšel z transportéru hned za Elim. „Nevzpomínám si, že bych vám dal povolení opustit pozici.“

„Ne, pane, nedal,“ odpověděl Barris. Eli v jeho hlase jasně slyšel únavu. „Ale já tomu velel. Udělal jsem, co jsem považoval za nejlepší.“

„Ano,“ zabručel Parck. Eli se ohlédl přes rameno a viděl, jak kapitán stočil pohled z Barrise na samotný transportér. „Prý jste s sebou vzal to cizí obydlí.“

„Ano, pane. Všechno, co tam bylo, až na hlinu. Můžu techniky nahnat do práce, kdykoli si to budete přát.“

„Žádný spěch,“ mírnil ho Parck. „Doprovodíte mě do mé pracovny. Všichni ostatní podají hlášení pro vyhodnocení.“ Otočil se k řadě techniků a vojáků flotily.

A jeho pohled padl na Eliho.

Eli se rychle odvrátil. Poslouchat, co si říkají důstojníci, bylo moc špatné. Doufal, že si toho Parck nevšiml.

Bohužel všiml. „Kadete Vanto?“

Eli se nadechl, zastavil se a otočil. „Ano, pane?“

„Vy s námi půjdete taky. Pojdte.“ S Parckem v čele opustili hangár.

Ale k Eliho překvapení nešli do kapitánovy pracovny. Místo toho je Parck zavedl nahoru do velínu hangáru, jehož světla byla nevysvětlitelně ztlumená. „Pane?“ otázal se Barris, když Parck přistoupil k pozorovacímu oknu.

„Experiment, plukovníku.“ Parck pokynul k muži u kontrolního panelu. „Už jsou všichni pryč? Dobře. Ztlumte světla v hangáru.“

Barris se postavil vedle kapitána. Světla za oknem vybledla do nočního režimu. Opatrně, aby zůstal co nejvíc nenápadný, a přitom měl dobrý výhled, se Eli přesunul za Parckův druhý bok. Transportér a vý-

sadkový člun byly dobře vidět; za nimi, na druhé straně hangáru, byly tři raketoplány třídy *Zeta* a kurýrní loď *Harbinger*. „Jaký experiment?“ zeptal se Barris.

„Ověření jedné teorie. Udělejte si pohodlí, plukovníku. Kadete. Možná tu chvíli pobudeme.“

Trvalo téměř dvě hodiny, než se z transportéru nenápadně vynořila stínovitá lidská postava. Tiše proklouzla ztemnělým hangárem k ostatním lodím a přitom se kryla, kde to jen šlo.

„Kdo je to?“ zeptal se Barris a sklonil se blíž k transpariocoelovému oknu.

„Pokud se nemýlím, tak zdroj vašich problémů na povrchu,“ objasnil Parck s očividnou spokojeností. „Věřím, že to je ten trosečník, do jehož domova jste vpadli.“

Eli zamrkal a zamračil se. Jeden muž? *Jeden* muž?

Ani Barris tomu zjevně nevěřil. „To není možné, pane,“ protestoval. „Ty útoky nemohly být dílem jediné osoby. Musel mít *nějakou* pomoc.“

„Počkáme chvíli, jestli se k němu někdo nepřidá,“ navrhl Parck.

Nikdo jiný se neukázal. Tajemná postava se přesunula k dalším lodím, kde se na chvíli zastavila, jako by přemýšlela. Potom se rozhodla a vstoupila do prostředního raketoplánu *Zeta* a zmizela uvnitř. „Zdá se, že byl opravdu sám,“ řekl Parck a vytáhl komlink. „Je v prostřední *Zetě*. Všechny zbraně na omráčení: chci ho živého a nezraněného.“

* * *

Po všech těch potížích, které trosečník způsobil na planetě, Eli čekal, že bude se svými vězňiteli zuřivě bojovat. K jeho překvapení se evidentně stormtrooperům vzdal bez jakéhokoli odporu.

Možná ho zaskočili. Pravděpodobněji však věděl, že odpor je marný.

Alespoň už Eli věděl, proč ho chtěl Parck s sebou. Zajatcovy nákladní bedny byly označeny variantou sybištiny. Jestli tím jazykem i mluvil – a jestli to byl *jediný* jazyk, kterým mluvil –, imperiálové potřebovali tlumočníka.

Skupina byla na půl cesty ke dveřím, kde Parck, Barris, Eli a jejich stormtrooperská eskorta čekali, když se světla hangáru opět rozzářila.

Zajatec, jak si už Eli všiml, měl lidskou postavu a proporce. Ale tím podobnost s normálními lidmi končila. Měl modrou kůži, rudě zářící oči a lesklé černomodré vlasy.

Eli ztuhl. Doma na Lysatře kolovaly mýty o takových bytostech. O hrdých, nesmlouvavých válečnících, kterým mýty říkaly Chissové.

S námahou odtrhl oči od tváře a myšlenky od starých mýtů. Zajatec byl oblečený do něčeho, co vypadalo jako kožešiny, zjevně sešité ze zvířat žijících v lese, kde ho našli. I když kráčel uprostřed čtverce ozbrojených stormtrooperů, vznášela se kolem něj aura téměř královské sebejistoty.

Sebejistota. Ta rozhodně byla součástí těch mýtů.

Stormtrooperi ho dovedli pár metrů před Parcka, kde ho zastavili. „Vítejte na palubě *Strikefastu*, hvězdného destruktora třídy *Venator*,“ řekl kapitán. „Mluvíte basikem?“

Chvilku se zdálo, že si ho cizinec prohlíží. „Nebo by byla lepší sybiština?“ zeptal se Eli v tom jazyce.

Barris po něm střelil pohledem a Eli se zašklebil. Opět se zachoval hloupě. Měl počkat na rozkaz. Zajatec na něj také hleděl, ačkoli jeho výraz vypadal spíš zamýšleně než zlostně.

Zato kapitán Parck měl oči jen pro zajatce. „Zeptal jste se ho, jestli mluví sybištinou, předpokládám?“

„Ano, pane,“ odpověděl Eli. „Omlouvám se, kapitáne. Jen jsem myslel – Chissové podle mýtů používají sybištinu při –“

„*Kdo?*“ zeptal se Parck.

„Chissové,“ řekl Eli a cítil, jak mu rudne obličej. „Jsou... no, vždycky byli v Divokém vesmíru považováni za mýtus.“

„Byli,“ opáčil Parck s pohledem upřeným na zajatce. „Zdá se, že jsou trochu hmotnější než mýty. Ale přerušil jsem vás. Co jste chtěl říct?“

„Jenom to, že podle mýtů Chissové sybištinu používají při jednání s námi.“

„A vy ten jazyk používáte při jednání s námi také,“ prohlásil zajatec klidně v sybištině.

Eli sebou škubl. Zajatec odpověděl v sybištině... ale reagoval na poznámku, kterou Eli pronesl v basiku. „Rozumíte basiku?“ zeptal se sybisky.

„Trochu,“ odpověděl Chiss stejným jazykem. „Ale lepší je pro mě tento jazyk.“

Eli přikývl. „Říká, že basiku trochu rozumí, ale sybiština je pro něj lepší.“

„Chápu,“ řekl Parck. „Dobře. Jsem kapitán Parck, velitel této lodi. Jak se jmenujete?“

Eli otevřel ústa, aby dotaz přeložil – „Ne,“ zarazil ho Parck zdvižením ruky. „Můžete přeložit jeho odpovědi, ale chci vidět, jak moc basiku rozumí. Vaše jméno, prosím.“

Chiss byl chvíli zticha a jeho pohled klouzal po hangáru. Nevypadal jako primitiv oslněný velikostí a velkolepostí tohoto místa, pomyslel si Eli, ale jako voják odhadující nepřítelovu sílu a slabiny. „Mitth'raw'nuruodo,“ odpověděl a upřel své žhnoucí oči opět na Parcka. „Ale věřím, že pro vás bude jednodušší říkat mi *Thrawn*.“